

Вървѣха изъ гората двама братя-мечоци. Изведе ги пжтеката на широка поляна. Въ дъното на поляната горѣше огънь. Край огъня стоеше дърварь. Огъваше бастони отъ гъвкави млади дървета. Погледаха братята-мечоци, усмихнаха се. Хареса имъ се работата на дърваря. Тихо се промъкнаха задъ гърба му. Скоси единиятъ братъ-мечокъ, закри съ лапитѣ си очитѣ на дърваря. Не се много уплаши дърварьтъ, защото не знаеше кой бѣ задъ него, само се изненада.

— Кой си играе съ мене?
— попита той.

— Познай де! — засмѣ се мечокътъ.

— Не мога да позная гласа ти.

— Ето ме, — каза мечокътъ

и махна лапитѣ си отъ очитѣ на дърваря.

— Ето ме и мене! — обади се и другиятъ мечокъ.

Изтрѣпна дърварьтъ, като видѣ неканенитѣ рунтави гости. Но скоро се опомни и попита мечоцитѣ:

— Какво има юнаци?

— Вървѣхме си ний тѣй презъ гората, видѣхме те какъ работишь и се отбихме да те погледаме, — казаха мечоцитѣ.

— Харесва ли ви моята работа? — попита спокоенъ дърварьтъ.

— Много ни харесва. Ами защо извивашъ тия дървета?

— Правя ги на бастони.

— Защо ти сж тия бастони?

— Продавамъ ги. Съ тѣхъ се подпиратъ старцитѣ и господата, които искатъ да изглеждатъ важни?